

Наше село нигдѣ го нѣма.

Хубаво е наше село, кацнало
врѣзъ два хѣлма зелени, съ пасища
окръжени. По тѣхъ стада и едъръ
добитѣкъ рупатъ зелена трѣвица
чакъ до тъмница.

Хубаво е наше село, окръжено
отъ гѣсти горици, ниви и лозя.
Шумятъ по тѣхъ листнати младоци;
косъ и чучулиги пригласятъ имъ
милно. Вѣтрѣтъ разнася пѣсенята
имъ дивна!

Кога мѣсецѣтъ лѣсне горѣ на небето, млѣкнатъ стада
и птички се сгушатъ въ клонетѣ, край село при чешмата
писнатъ кавали; тукъ се събератъ момитѣ въ пѣстри прѣ-
мѣни; залюлѣятъ момцитѣ хоро лудешко. Тропатъ, ска-
чатъ безгрижно, а ние дребосѣкѣтъ гледаме хорото съ
радостъ упоени.

Бачо скача при калина, друса се земята, и Петканъ
закача булината Руса — „Мари Русо, русокоса, любишъ
ли ме, ще ли ме земешъ? право да ми кажешъ!“

— Салъ ти ли си, бре Петкане, що лудей слѣдъ
мене? Мене, мама не ме дава на бекрия.

Млѣкна кавалъ, скѣса се хорото. Шумно весело се
прибира младата дружина. А мѣсецѣтъ кротко свѣти,
позлатилъ земята и звѣздички въ висината лѣщатъ за-
смѣни.

Хубаво е наше село, дяволъ да го вземе!

Вела Благоева.

